

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 4Csp/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617204420
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Mochnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2017:5617204420.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Martinou Mochnáčovou, v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanej: C. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R. F. XX, XXX XX R. F., v spore o zaplatenie 1.051,88 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 872,17 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od 20. 06. 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,84%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou okresnému súdu dňa 17. 05. 2017 sa právny predchodca žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 1.051,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od 20. 06. 2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že so žalovanou uzavrel dňa 25. 10. 2013 Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. 7127290, na základe ktorej poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 1.000,- eur. Podľa zmluvy mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 36-tich mesačných splátkach po 42,61 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 1.490,76 eur. Do dnešného dňa žalovaná uhradila z danej sumy 127,83 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, právny predchodca žalobcu dňa 21. 05. 2014 listom - Predžalobná upomienka vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Keďže k úhrade dlžných splátok nedošlo, právny predchodca žalobcu dňa 19. 06. 2014 úver zosplatnil. Do dnešného dňa žalovaná dlžné splátky neuhradila. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 1.051,88 eur. Žalobca si zároveň v spore uplatňoval aj zákonné úroky z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po zosplatnení dlhu, nepožadoval však zmluvnú pokutu. K žalobe bola pripojená Žiadosť o poskytnutie pôžičky zo dňa 22. 10. 2013, vrátane Všeobecných obchodných podmienok, Schválenie Žiadosti o poskytnutie Najľahšej pôžičky č. 7127290, Predžalobná upomienka zo dňa 21. 05. 2014, kópia zásielky doručovanej žalovanej a Prehľad splátok a úhrad na meno klienta C. S. č. XXXXXXXX.

2. Žalovaná sa k podanej žalobe písomne nevyjadřila.

3. Okresný súd vykonal dokazovanie v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, pričom zistil skutkový stav nasledovne.

4. Z obsahu Žiadosti o poskytnutie pôžičky zo dňa 22. 10. 2013, mal súd preukázané, že žalovaná požiadala právneho predchodcu žalobcu, spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. o poskytnutie pôžičky v sume 1.000,- eur, ktorá mala byť splatená v 36-tich splátkach po 41,41 eur mesačne. Celková suma pôžičky bola určená na 1.490,76 eur, termín konečnej splatnosti pôžičky bol november 2016, celkové náklady spotrebiteľa mali dosiahnuť 490,76 eur, ročná úroková sadzba predstavovala 32%, RPMN dosiahla 32,%, priemerná hodnota RPMN bola 48,52%, sadzba poistenia bola v zmysle uvedenej žiadosti 2,92%, mesačná výška poistenia bola určená na 1,2 eur a splátka s poistením predstavovala 42,61 eur.

5. Z obsahu Oznámenia spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. zo dňa 25. 10. 2013 mal súd preukázané, že Žiadosť žalovanej o poskytnutie Najľahšej pôžičky č. 7127290 bola v uvedený deň schválená. Týmto došlo k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí Najľahšej pôžičky medzi žalovanou a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. s nasledovnými parametrami: pôžička 1.000,- eur, celková suma pôžičky 1.490,76 eur, celkové náklady spotrebiteľa 490,76 eur, výška splátky 41,41 eur, výška splátky s poistením 42,61 eur, počet splátok 36, ročná úroková sadzba 32%, RPMN 32%, priemerná hodnota RPMN 46,06% a termín konečnej splatnosti október 2016. Splatnosť prvej mesačnej splátky bola určená na 20. 11. 2013, splatnosť každej nasledujúcej splátky bola v zmysle dohodnutých ustanovení k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca.

6. Predžalobnou upomienkou zo dňa 21. 05. 2014 vyzval právny predchodca žalobcu žalovanú na úhradu dlžnej sumy, ktorá v uvedený deň predstavovala 136,35 eur. Výzva zároveň obsahovala upozornenie, že ak do 05. 07. 2014 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci marec 2014, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Uvedenú upomienku sa právny predchodca žalobcu pokúsil doručiť žalovanej s tým, že zásielka bola uložená na pošte dňa 29. 05. 2014, nebola však žalovanou prevzatá.

7. Z obsahu Prehľadu splátok a úhrad na meno klienta C. S. č. XXXXXXXX mal súd preukázané, že úhrady z titulu zmluvy o pôžičke zo strany žalovanej dosiahli sumu 127,83 eur.

8. Na základe návrhu žalobcu Consumer Finance Holding, a.s. a spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o., zo dňa 04. 08. 2017, rozhodol súd uznesením sp. zn. 4Csp/91/2017-37 zo dňa 22. 08. 2017 o pripustení vstupu spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o. na miesto doterajšieho žalobcu.

9. Po právnej stránke posúdil okresný súd vzťah sporových strán založený zmluvou zo dňa 25. 10. 2013 ako vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania, keď žalovanej poskytol pôžičku a spotrebiteľka, teda žalovaná, nekonala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenú zmluvu bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 9 uvedeného zákona, a to v znení účinnom ku dňu 25. 10. 2013. V zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ daného predpisu bol povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia.

10. Z obsahu predloženej zmluvy je zrejmé, že táto vymedzila výšku pôžičky, výšku splátok, ako aj sadzby ročnej percentuálnej miery nákladov. Výška splátky pôžičky predstavovala 42,61 eur, avšak daná suma nie je členená v zmysle spomínaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva neobsahovala priamo v texte štruktúrované spresnenie jednotlivých zložiek danej splátky, a to rozčlenením na istinu, poplatky a úroky, čo malo za následok posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.).

11. V tejto súvislosti považoval okresný súd vzhľadom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 venovať pozornosť argumentácii tejto súdnej autority, a to v kontexte naznačeného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Predovšetkým bolo nevyhnutné posúdiť, či závery prijaté Súdnym dvorom EÚ vo vzťahu k otázke štruktúry splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere možno aplikovať na danú vec.

12. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice (pozn. Smernice Európskeho

parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

13. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

14. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

15. Niet žiadnych pochybností, o tom, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 25. 10. 2013). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

17. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne: musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom a probovaných výkladových metód (jazykovým logicky, systematickým, historickým, teleologickým výklad), nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

18. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

19. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 vložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

20. Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/642/2014, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013, sp. zn. 6Co/30/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/21/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/47/2015) a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

21. Vzhľadom na uvedené závery, keďže okresný súd považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, priznal žalobcovi len nezaplatenú časť istiny v sume 872,17 eur (pôžička v sume 1.000,- eur mínus zaplatená suma 127,83 eur).

22. Vzhľadom na to, že si žalobca uplatnil v spore aj úroky z omeškania, postupoval okresný súd v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške platnej v prvý deň omeškania, t.j. 5,15% ročne od 20. 06. 2014 do zaplatenia.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z čiastočného úspechu žalobcu v spore. Tento dosiahol úspech v rozsahu 82,92%, úspech žalovanej dosiahol 17,08%, z čoho treba vyvodíť, že čistý úspech žalobcu predstavoval 65,84%. O výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.